

TINC MOLTES COSES PER DIR-VOS

per CONXA ADELL I CARDELLACH,
monja de Sant Pere de les Puel·les

Diumenge passat era Pentecosta i l'endemà ja continuàvem el temps normal, que anomenem durant l'any, seguint el fil d'abans de la quaresma. És curiós, doncs, que aquesta solemnitat tan especial de la Santíssima Trinitat s'escaigui sempre en el primer diumenge normal.

El que ja no és normal és creure en la Trinitat, per això en el llenguatge quotidià diem «el misteri de la Trinitat» i així no hem d'aprofundir-hi més, perquè depassa la nostra intel·ligència. Fins aquí d'acord.

Però l'evangeli d'avui és una d'aquelles perles que Joan ens regala. Jesús va més enllà i ens vol mostrar el secret de Déu u i tri. Cada frase és tan densa, però alhora tan fresca que ens deixa perplexos.

«Encara tinc moltes coses per dir-vos», diu Jesús. Però no ho diu com a mestre, sinó com l'amic que ens vol fer entrar en la immensitat de Déu, mai exhaurible.

Sap prou bé que un ensenyament massa intensiu seria una càrrega massa pesada. Per això ens envia l'Esperit Sant perquè en la quotidianitat del temps normal, mal anomenat ordinari, ens vagi guiant de mica en mica en aquest coneixement de la veritat sencera. I atenció amb aquestes dues darreres paraules: l'ensenyament de Déu Trinitat és un ensenyament en la veritat i de tota la veritat, no a mitges tintes. Anar entrant en aquest coneixement de Déu ens anuncia com serà el nostre futur en Déu, perquè ja en tenim un tast en el nostre present.

Pare, Fill i Esperit Sant es necessiten mútuament, però també ens necessiten a nosaltres. Ells tres ja són plenitud en comunitat, però com que es donen contínuament —sempre estan en sortida, expressió del papa Francesc—, també ens necessiten a nosaltres, a cadascun, per completar la seva comunitat i la seva felicitat.

Déu és tan pobre, que necessita la nostra col·laboració. I tan humil, que no vol ser plenament feliç sense nosaltres. Per això mai no podem renunciar a la possibilitat de ser feliços i, sobretot, d'ajudar a ser-ne als altres. Pau ens diu a la segona lectura que fins enmig de les proves trobem motiu de satisfacció; algú tradueix com «motiu de gloriar-nos». Curiós. La glòria de Déu s'ajunta a la nostra glòria també en la prova.

Enmig d'aquesta immensitat del misteri, només ens queda resar una doxologia, paraula que només s'aplica a la glorificació i a la lloança de la Santíssima Trinitat: «Glòria al Pare, al Fill i a l'Esperit Sant, a Déu que és, que era i que ha de venir».